

บทที่ ๔

บทสรุป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อเปรียบเทียบว่า ผลการให้คะแนนรายชื่อของแบบสอบต่างกัน ๕ วิธี คือ ๑) วิธีใช้ค่าเฉลี่ย (Δ) ๒) วิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_c) ๓) วิธีใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2) ๔) วิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) และ ๕) วิธีประเพณีนิยม ทำให้แบบสอบการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษของแบบอิงกลุ่ม มีค่าความตรงเชิงพยากรณ์และความเที่ยงแตกต่างกันหรือไม่ และในกรณีที่เป็นแบบสอบอิงเกณฑ์ ค่าความเที่ยงหรือค่าดัชนีความเชื่อถือจากการให้คะแนนแต่ละวิธีดังกล่าวแล้วแตกต่างกันหรือไม่ และเพื่อศึกษาว่า อันดับของคะแนนสอบ เมื่อคิดคะแนนต่างวิธีกัน จะมีความคงที่มากน้อยเพียงใด สัมพันธ์กับคะแนนของวิธีประเพณีนิยมมากน้อยเพียงใด รวมทั้งเพื่อศึกษาว่า โครงสร้างความรู้ของ เรื่องที่อ่านมีผลต่อความสามารถทั่วไปในการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษหรือไม่

สมมติฐานในการวิจัย

๑. ในกรณีการสอบแบบอิงกลุ่ม แบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าความตรงเชิงพยากรณ์สูงกว่าค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีอื่น ๆ รวมทั้งวิธีประเพณีนิยม อย่างมีนัยสำคัญ ไม่ว่าแบบสอบนั้นจะมีโครงสร้างความรู้แบบใดก็ตาม

๒. ในกรณีการสอบแบบอิงกลุ่ม แบบสอบที่ให้คะแนนรายชื่อโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าความเที่ยงสูงกว่าค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีอื่น ๆ รวมทั้งวิธีประเพณีนิยมอย่างมีนัยสำคัญ ไม่ว่าแบบสอบนั้นจะมีโครงสร้างความรู้แบบใดก็ตาม

๓. ในกรณีการสอบแบบอิงเกณฑ์ แบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าความเที่ยง (ค่าดัชนีความเชื่อถือ) สูงกว่าค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีอื่น ๆ ไม่ว่าแบบสอบนั้นจะมีโครงสร้างความรู้แบบใดก็ตาม

๔. การให้คะแนนต่างกันแต่ละวิธี ทำให้อันดับที่ของคะแนนสอบการอ่านเข้าใจ ความภาษาอังกฤษเปลี่ยนไป

๕. คะแนนที่ได้จากวิธีการให้คะแนนรายข้อทั้ง ๕ วิธี ต่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญ

๖. โครงสร้างความรู้ที่เกิดจากชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่องที่มีคำศัพท์ ซึ่งมีความหมายสำคัญต่อเรื่องที่อ่าน และความคุ้นเคยต่อเนื้อหาสาระของเรื่องที่อ่าน ต่างมีผลต่อความสามารถทั่วไปในการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อย่างมีนัยสำคัญ

๗. ความคุ้นเคยต่อเรื่องที่อ่าน และความยากง่ายของเรื่องมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

วิธีวิจัย

๑. พลวิจัย

พลวิจัยของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตชั้นปีที่ ๑ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ พื้นฐาน เฉพาะการอ่าน ๒ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน ๑,๘๗๒ คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่าง

๒. เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบวัดความสามารถทั่วไปในการอ่าน เข้าใจความภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบชนิด ๔ ตัวเลือก ยาว ๕๐ ข้อ ประกอบด้วยเรื่องสำหรับอ่าน ๒ เรื่อง คือ เรื่องที่เป็นภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา

ซึ่งมีคำศัพท์ที่มีความหมายสำคัญต่อเรื่องทีอ่าน แบบสอบมีจำนวน ๑ ฉบับ แต่ทำให้มีโครงสร้างความรู้ต่างกัน ๒ แบบ คือ ๑) แบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง และ ๒) แบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง

๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล

สร้างแบบสอบแต่ละแบบให้มี ๒ รูปแบบ (form) คือ ๑) แบบสอบที่เรียงเรื่องที่เป็นภาษาอังกฤษทั่วไปไว้เป็นลำดับแรก และเรื่องที่เป็นภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาไว้เป็นลำดับที่สอง และ ๒) แบบสอบที่เรียงเรื่องที่เป็นภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชาไว้เป็นลำดับแรก และเรื่องที่เป็นภาษาอังกฤษทั่วไปเป็นลำดับที่สอง แล้วทำแบบสอบทั้ง ๔ รูปแบบมาจัดเรียงสลับกันให้เป็นระบบ และนำไปสอบกับผลวิจัยจากคณะต่าง ๆ ที่สุ่มมาทำการทดสอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. คำนวณหาค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบทั้ง ๒ แบบ โดยการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ กับคะแนนรวมของคะแนนสอบกลางภาคและปลายภาคของวิชาการอ่าน แล้วจึงทดสอบนัยของความแตกต่างทางสถิติของค่าความตรงเชิงพยากรณ์ด้วยวิธี Olkin's Test of Significance

๒. คำนวณหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถึงกลุ่มทั้ง ๒ แบบ คือ แบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง และแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง ที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ ด้วยวิธี Cronbach's α แล้วทำการทดสอบนัยของความแตกต่างทางสถิติของค่าความเที่ยงด้วยวิธี Kristof's Test of Significance

๓. คำนวณหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถึงเกณฑ์ (ค่าดัชนีความเชื่อถือ) ของแบบสอบทั้ง ๒ แบบ ที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ ด้วยวิธี $\phi(\lambda)$ ซึ่งเสนอโดย Brennan และ Kane แล้วทำการศึกษาเปรียบเทียบขนาดของค่าความเที่ยง ณ จุดตัดต่าง ๆ

๔. คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของอันดับที่ของคะแนนสอบของแบบสอบที่คิดค่านำหนักคะแนนโดยวิธีต่าง ๆ ทั้ง ๔ วิธีดังได้กล่าวมาแล้ว กับอันดับที่ของคะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีประเพณีนิยม ด้วยวิธี Kendall's tau Correlation แล้วยกกำลังสองค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เพื่อเปรียบเทียบความคงที่ของอันดับที่ของคะแนน

๕. คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ กับคะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีประเพณีนิยม ด้วยวิธี Pearson Product-moment Correlation เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันของคะแนนสอบ

๖. ทำการวิเคราะห์ความแปรปรวน ๒ มิติ เพื่อทดสอบอิทธิพลของโครงสร้างความรู้ที่เกิดจากแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง และความรู้สึกคุ้นเคยต่อเนื้อหาสาระของเรื่องที่ย่านมากหรือน้อย ด้วยวิธี χ^2 -test และ Phi Correlation

๗. ทำการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกคุ้นเคยมากหรือน้อยต่อเรื่องที่ย่าน กับความรู้สึกว่าเรื่องที่ย่านยากหรือง่าย ด้วยวิธี 2X2 ANOVA

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยมากอาศัยเครื่องคอมพิวเตอร์มหภาค และเครื่องคอมพิวเตอร์จุลภาค โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปของ SPSSX ITEMEX BICAL-3 LOGIST-4 ITERATE และ OLKIN เป็นต้น

ผลการวิจัย

๑. ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบอิงกลุ่ม

๑.๑ ความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่องที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ มีค่าระหว่าง .๓๕๔ ถึง .๓๗๑ ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2) มีค่าสูงที่สุด และสูงกว่าค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่านำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) ซึ่งมีค่าต่ำที่สุดอย่างมีนัยสำคัญ

๑.๒ ความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง ที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ มีค่าระหว่าง .๓๕๗ ถึง .๓๗๓ ค่าความตรงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าสูงที่สุด และสูงกว่าค่าความตรงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีค่าเบต้าแปลง ($\beta_{\pm}$) ซึ่งมีค่าต่ำที่สุดอย่างมีนัยสำคัญ

๑.๓ ค่าความตรงของแบบสอบทั้ง ๒ แบบ ที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ มีลำดับที่แตกต่างกัน เช่น ค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าสูงที่สุด สำหรับแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง แต่มีค่าต่ำที่สุดสำหรับแบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง เป็นต้น

๒. ค่าความเที่ยงของแบบสอบอิงกลุ่ม

๒.๑ ความเที่ยงของแบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง ที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ มีค่าระหว่าง .๗๔๘ ถึง .๘๘๒ ค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าสูงที่สุด และสูงกว่าค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ ค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง ($\beta_{\pm}$) มีค่าต่ำที่สุด

๒.๒ ความเที่ยงของแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง ที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ มีค่าระหว่าง .๘๐๓ ถึง .๘๘๔ ค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าสูงที่สุด และสูงกว่าค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ ค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง ($\beta_{\pm}$) มีค่าต่ำที่สุด

๒.๓ ลำดับที่ของค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ ของแบบสอบทั้ง ๒ แบบเหมือนกัน และกระสวนของขนาดของค่าดังกล่าวสอดคล้องกันมาก

๓. ค่าความเที่ยงของแบบสอบอิงเกณฑ์ (ค่าดัชนีความ เชื่อถือ)

๓.๑ ความเที่ยงโดยเฉลี่ยของแบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง สำหรับจุดศักระหว่างร้อยละ ๐ ถึง ๑๐๐ มีค่าระหว่าง .๘๓๒ ถึง .๘๓๔ โดยมีค่าความเที่ยง

ของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีประเพณีนิยม มีค่าสูงที่สุด และค่าความเที่ยงของแบบสอบ
 ที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าต่ำที่สุด แต่ถ้าจุดตัดระหว่าง
 ร้อยละ ๔๐ ถึง ๑๐๐ ค่าความเที่ยงโดยเฉลี่ยมีค่าระหว่าง .๘๔๖ ถึง .๙๓๕ ค่าความ
 เที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_c) มีค่าสูงที่สุด และค่าความ
 เที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) ยังมีค่าต่ำที่สุด
 เช่นเดิม

๓.๒ ความเที่ยงโดยเฉลี่ยของแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง
 สำหรับจุดตัดระหว่างร้อยละ ๐ ถึง ๑๐๐ มีค่าระหว่าง .๙๐๘ ถึง .๙๓๗ โดยมีค่าความ
 เที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีประเพณีนิยม มีค่าสูงที่สุด และค่าความเที่ยงของแบบ
 สอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าต่ำที่สุด แต่ถ้าจุดตัดระหว่าง
 ร้อยละ ๕๐ ถึง ๑๐๐ ค่าความเที่ยงโดยเฉลี่ยมีค่าระหว่าง .๘๖๑ ถึง .๙๓๕ ความเที่ยง
 ของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_c) มีค่าสูงที่สุด และความเที่ยงของแบบ
 สอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าต่ำที่สุดเช่นเดิม

๓.๓ ลำดับที่ของค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ ของ
 แบบสอบทั้ง ๒ แบบเหมือนกันทั้ง ๒ กรณี และกระสวนของขนาดและอันดับที่ของค่าดังกล่าว
 สอดคล้องกันมากทั้ง ๒ กรณี

๔. ความคงที่ของอันดับที่ของคะแนน

๔.๑ ความคงที่ของอันดับที่ของคะแนนสอบของแบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและ
 ภาพประกอบเรื่อง มีค่าระหว่างร้อยละ ๘๐ ถึง ๙๐ อันดับที่ของคะแนนของแบบสอบที่ให้
 คะแนนโดยวิธีใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2) มีความคงที่มากที่สุด แต่ของวิธีใช้ค่า
 น้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าความคงที่ต่ำที่สุด

๔.๒ ความคงที่ของอันดับที่ของคะแนนสอบของแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพ
 ประกอบเรื่อง มีค่าระหว่างร้อยละ ๘๑ ถึง ๙๐ อันดับที่ของคะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนน
 โดยวิธีใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2) มีความคงที่สูงที่สุด แต่ของวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง
 (β_c) มีค่าต่ำที่สุด

๔.๓ ภาระสวนของขนาดและอันดับที่ของความคงที่ของอันดับที่ของคะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ ของแบบสอบทั้ง ๒ แบบ มีลักษณะใกล้เคียงกัน อันดับของร้อยละของความคงที่สลับกันเพียง เล็กน้อย

๕. ความสัมพันธ์ของคะแนน

๕.๑ คะแนนของแบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง ที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญ และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง .๙๖๕ ถึง .๙๘๘ คะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีประเพณีนิยมสัมพันธ์กับคะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีอื่น ๆ ระหว่าง .๙๘๑ ถึง .๙๘๕ โดยสัมพันธ์กับคะแนนของวิธีใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2) สูงที่สุด และกับคะแนนของวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_c) ต่ำที่สุด

๕.๒ คะแนนของแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง ที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญ และมีค่าระหว่าง .๙๖๘ ถึง .๙๘๘ คะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีประเพณีนิยมสัมพันธ์กับคะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีอื่น ๆ ระหว่าง .๙๘๑ ถึง .๙๘๕ โดยสัมพันธ์กับคะแนนของวิธีใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2) สูงที่สุด และกับคะแนนของวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_c) ต่ำที่สุด

๕.๓ ภาระสวนของขนาดและอันดับที่ของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่าง ๆ ของแบบสอบทั้ง ๒ แบบ มีความใกล้เคียงกันมากที่สุด

๖. อิทธิพลของโครงสร้างความรู้

๖.๑ โครงสร้างความรู้ที่เกิดจากชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง มีผลต่อการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษไม่แตกต่างจากการที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง อย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉลี่ยแล้วผู้สอบแบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง สอบได้คะแนนไม่แตกต่างจากผู้สอบที่สอบแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง อย่างมีนัยสำคัญ

๖.๒ โครงสร้างความรู้ที่เกิดจากความคุ้นเคยต่อสาระของเรื่องที้อ่านมากกว่าหรือน้อยกว่า มีผลต่อการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะแล้ว ผู้สอบที่อ่านเรื่องที้อ่านคุ้นเคยมากกว่าสอบได้คะแนนมากกว่าคะแนนของผู้อ่านเรื่องที้อ่านคุ้นเคยน้อยกว่าหรือไม่คุ้นเคยเลยอย่างมีนัยสำคัญ

๖.๓ ปฏิกริยาร่วมระหว่างโครงสร้างความรู้ที่เกิดจากแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง กับโครงสร้างความรู้ที่เกิดจากความคุ้นเคยต่อเรื่องที้อ่าน ไม่มีผลอย่างมีนัยสำคัญ

๗. ความสัมพันธ์ระหว่างความคุ้นเคยต่อเรื่องที้อ่านกับความยากง่ายของเรื่องที้อ่าน

ความคุ้นเคยต่อสาระของเรื่องที้อ่านกับความยากง่ายของเรื่องที้อ่าน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ โดยมากผู้ที่คุ้นเคยกับเนื้อหาสาระของเรื่องที้อ่านจะรู้สึกว่เรื่องที้อ่านนั้นง่าย แต่ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับเรื่องที้อ่าน หรือคุ้นเคยน้อยกว่าจะรู้สึกว่เรื่องที้อ่านนั้นยาก แม้ว่าโดยเฉลี่ยแล้ว เรื่องที้อ่านนั้นมีระดับความยากง่ายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

อภิปรายผลการวิจัย

๑. ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบอิงกลุ่ม

ผลการวิจัยเกี่ยวกับค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบอิงกลุ่มครั้งนี้ ชัดแย้งกับสมมุติฐานในการวิจัยข้อที่ ๑ กล่าวคือ สมมุติฐานกล่าวว่า ในกรณีการสอบแบบอิงกลุ่ม แบบสอบทีให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนทีเหมาะสม (w) มีค่าความตรงเชิงพยากรณ์สูงกว่าค่าความตรงของแบบสอบทีให้คะแนนโดยวิธีอื่น รวมทั้งวิธีประเพณีนิยม อย่างมีนัยสำคัญ ไม่ว่าแบบสอบนั้นจะมีโครงสร้างความรู้แบบใดก็ตาม แต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ในกรณีแบบสอบทีมีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่องเท่านั้น ทีค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบทีให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนทีเหมาะสม (w) มีค่าสูงทีสุด แต่ไม่แตกต่างจาก

ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ ยกเว้นค่าความตรงเชิงพยากรณ์จากการให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_c) เท่านั้น แต่สำหรับแบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบที่คิดค่าน้ำหนักคะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) กลับมีค่าต่ำที่สุด

การที่ผลเกิดขึ้นดังกล่าวแล้วข้างต้น อาจมีสาเหตุดังต่อไปนี้

ก. ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันของข้อสอบ

เนื่องจากคะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนัก

คะแนนที่เหมาะสม (w) มีการกระจายมากที่สุด [ดูตารางที่ ๒๒ ภาคผนวก ข.] จึงเชื่อว่าเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้แบบสอบมีค่าความเที่ยงสูงที่สุด และแตกต่างจากค่าความเที่ยงที่ได้จากแบบสอบที่ให้คะแนนวิธีประเพณีนิยม และวิธีอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ แต่การให้คะแนนดังกล่าวกลับทำให้แบบสอบมีค่าความตรงเชิงพยากรณ์น้อยที่สุด และน้อยกว่าค่าความตรงเชิงพยากรณ์ที่ได้จากการให้คะแนนวิธีประเพณีนิยมอย่างมีนัยสำคัญ ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Patniak และ Traub (Patniak and Traub, ๑๙๗๓:๒๘๑) ซึ่งใช้ค่ามาตรวัดจากวิธีการเปรียบเทียบรายคู่วิธีแบบ Thurstone เป็นคะแนนรายข้อของแบบสอบแล้วพบว่า แบบสอบมีค่าความเที่ยงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่มีค่าความตรงลดลงอย่างมีนัยสำคัญ ผู้วิจัยทั้งสองเชื่อว่า เป็นเพราะว่าการให้คะแนนรายข้อต่างกัน ทำให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อสอบแต่ละข้อ (inter-item correlation) มีมากเพิ่มขึ้นกว่าการให้คะแนนวิธีประเพณีนิยม ความสัมพันธ์ดังกล่าวยิ่งมากขึ้น ก็ยิ่งทำให้ความสัมพันธ์ของคะแนนรวมของแบบสอบกับเกณฑ์ยิ่งต่ำลง ผู้วิจัยมีความเห็นว่า แนวคิดดังกล่าวมีเหตุผลและถูกต้องตามทฤษฎีการวัดและแนวคิดของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร กล่าวคือ การที่ข้อสอบรายข้อมีคะแนนขนาดแตกต่างกันมากขึ้นกว่าคะแนนที่คิดวิธีประเพณีนิยม ทำให้ผลการสอบมีคะแนนการกระจายมากยิ่งขึ้น ดังตั้งกับว่าคะแนนมาจากกลุ่มตัวอย่างวิธีวิธีพันซ์ เมื่อคะแนนยิ่งมีการกระจายมาก ก็ยิ่งทำให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อสอบมีมากขึ้นกว่าเดิม และทำให้แบบสอบมีค่าความเที่ยงเพิ่มขึ้นจากเดิม (Mehrens and Lehmann, ๑๙๗๘:๑๐๒)

แต่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบสอบกับเกณฑ์จะยิ่งต่ำลง เพราะคะแนนตัวแปรหนึ่งมีลักษณะเป็นคะแนนจากกลุ่มตัวอย่างวิธีหนึ่ง คือ คะแนนที่ให้แก่วิธีสอบรายข้อแตกต่างกันกับคะแนนของอีกตัวแปรหนึ่งที่มีลักษณะเป็นคะแนนจากกลุ่มเอกพันธ์ คือ คะแนนที่ใช้เป็นเกณฑ์ ซึ่งเป็นการให้คะแนนวิธีประเพณีนิยม คะแนนของ ๒ ตัวแปรจึงสัมพันธ์กันต่ำ (Glass and Stanley, ๑๙๗๐:๑๑๑) อีกประการหนึ่ง การที่คะแนนข้อสอบรายข้อมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเพิ่มมากขึ้นกว่าการให้คะแนนวิธีประเพณีนิยม ค่าเหล่านี้มีลักษณะเหมือนตัวแปรต้นในสมการถดถอยพหุคูณ ย่อมจะมีความสัมพันธ์กับคะแนนเกณฑ์ที่เป็นตัวแปรตามในระดับต่ำกว่าปกติ ข้อสอบยังมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันมาก ก็จะมีสัมพันธ์กับเกณฑ์ต่ำลงมากเท่านั้น (Patniak and Traub, ๑๙๗๓:๒๘๑; Kerlinger and Pedhazur, ๑๙๗๓:๘๔)

ดังนั้น การให้คะแนนรายข้อวิธีใดที่ทำให้คะแนนมีความแปรปรวนของคะแนนยิ่งมาก (ในกรณีนี้ได้แก่ คะแนนของวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม) ก็จะมีค่าความเที่ยงสูง แต่จะยิ่งมีความสัมพันธ์กับเกณฑ์ต่ำที่สุดด้วย นั่นคือ จะมีค่าความตรงเชิงพยากรณ์ต่ำที่สุด นี้อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การให้คะแนนรายข้อโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าความเที่ยงสูงสุด แต่มีค่าความตรงเชิงพยากรณ์ต่ำที่สุดด้วย เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการให้คะแนนรายข้อวิธีอื่น

ข. ลักษณะของการกระจายของคะแนนที่ใช้เป็น เกณฑ์

นอกจากนี้ ปัญหาที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือ เหตุใดค่าความตรงเชิงพยากรณ์ที่คำนวณจากคะแนนโดยใช้วิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) จึงมีค่าสูงที่สุด สำหรับแบบสอบที่มีข้อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง แต่มีค่าต่ำที่สุดสำหรับแบบสอบที่ไม่มีข้อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง ทั้งที่คะแนนของวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าความเที่ยงสูงที่สุดสำหรับแบบสอบทั้ง ๒ ฉบับ ผู้วิจัยคิดว่า การที่คะแนนของวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) สัมพันธ์กับคะแนนเกณฑ์ (ผลรวมของคะแนนสอบการอ่านเข้าใจความประจักษ์กลางภาคและปลายภาค) สูงมาก เพราะว่าคะแนนที่ให้โดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) ของแบบสอบที่มีข้อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง มีการกระจายมากที่สุด

[โปรดดูตารางที่ ๒๑ ในภาคผนวก ข.] แต่สำหรับแบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่องนั้น แม้ว่าการกระจายของคะแนนที่ได้โดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) จะมีการกระจายมากที่สุดเช่นเดียวกัน แต่การที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีน้อยที่สุด อาจเนื่องมาจากคะแนนสอบที่เป็นเกณฑ์ หรือคะแนนที่ได้จากวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) นี้ จำนวนหนึ่งไม่คล้อยตามกัน รวมทั้งสัมพันธ์กันในทิศทางตรงกันข้าม จึงทำให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าต่ำที่สุด แม้ว่าขนาดจะไม่แตกต่างจากค่าความตรงเชิงพยากรณ์ที่คำนวณจากคะแนนโดยวิธีอื่น [รายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๒๔-๓๐ ภาคผนวก ข.]

นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า ความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบทั้ง ๒ แบบที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ มีค่าค่อนข้างต่ำ คือ มีค่าระหว่าง .๓๖๗ - .๓๗๔ เท่านั้น แสดงว่า แบบสอบที่เป็นเครื่องมือเพื่อการวิจัยครั้งนี้ กับแบบสอบที่ใช้เป็นเกณฑ์สามารถวัดสิ่งที่ต้องการวัดรวมกันได้ ประมาณร้อยละ ๑๓-๑๔ เท่านั้น ซึ่งนับว่ามีค่าน้อย แต่สำหรับค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบแล้ว ถือว่าเป็นค่าที่สูงมากพอสมควร ทั้งนี้เพราะว่า (Cronbach, ๑๙๔๘:๑๓๓-๑๓๕)

๑. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ๒ ตัว ที่ลุ่มมามากมีค่าไม่คงที่ ถ้ากลุ่มตัวอย่างยิ่งมีจำนวนมาก ค่าดังกล่าวก็ยิ่งไม่เป็นอิสระ และมีแนวโน้มที่จะมีค่าน้อยลง

๒. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรของกลุ่มตัวอย่างที่คัดสรรมาแล้ว (เช่น ในกรณีของนิสิตชั้นปีที่ ๑ ซึ่งผ่านการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยมาแล้ว) มักจะมีค่าต่ำ เพราะกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะเอกพันธ์

๓. ตามปกติแล้ว ค่าความตรงเชิงพยากรณ์ของแบบสอบมาตรฐานที่มีชื่อเสียงทั่วไป เช่น Short Employment Test และ Iowa Test of Educational Development จะมีค่าต่ำ คือ ประมาณ ๐.๐๘ - ๐.๕๕ และโดยทั่วไปมักไม่มีแบบสอบใดที่จะมีค่าความตรงเชิงพยากรณ์มากกว่า ๐.๖๐

๒. ค่าความเที่ยงของแบบสอบอิงกลุ่ม

การวิจัยครั้งนี้พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสอดคล้องกับสมมุติฐานในการวิจัยข้อที่ ๑ กล่าวคือ ในกรณีการสอบแบบอิงกลุ่ม แบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าสูงกว่าค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีอื่น ๆ รวมทั้งวิธีประเพณีนิยม อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งแบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง และแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง

การที่ผลเกิดขึ้นดังกล่าวแล้วข้างต้น อาจมีสาเหตุดังต่อไปนี้

ก. คะแนนที่คิดจากการให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีการกระจายมากกว่าคะแนนที่คิดจากวิธีอื่น ๆ

ในการคำนวณค่าความเที่ยงของแบบสอบอิงกลุ่มครั้งนี้ ผู้วิจัยคำนวณโดยวิธี Cranbach's α เนื่องจากเป็นวิธีที่ใช้กับข้อสอบที่คิดคะแนนแบบ ๐-๑ (วิธีประเพณีนิยม) หรือแบบอื่นก็ได้ (Stanley, ๑๙๗๑:๔๑๒) จึงเหมาะสมสำหรับลักษณะของข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ สูตรทั่วไปในการคำนวณค่าความเที่ยงดังกล่าว คือ (Guilford, ๑๙๕๕:๓๘๕)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum v_i^2}{v_t} \right]$$

ในเมื่อ n = จำนวนข้อสอบ

v_i = ความแปรปรวนของข้อสอบข้อที่ i

v_t = ความแปรปรวนของแบบสอบทั้งฉบับ

จากสูตรข้างต้นจะสังเกตได้ว่า ค่าความเที่ยงขึ้นอยู่กับค่าความแปรปรวนของแบบสอบทั้งฉบับ และความแปรปรวนของแบบสอบดังกล่าวนี้ก็ขึ้นอยู่กับค่าความแปรปรวนของข้อสอบรายข้อ คะแนนของผู้สอบยิ่งแตกต่างกันมาก ก็ยิ่งทำให้ความแปรปรวนรายข้อ และความ

แปรปรวนรวมยิ่งมากขึ้น และจะทำให้ค่าความเที่ยงมีมากเพิ่มขึ้น (Gronlund, ๑๙๗๖ : ๑๑๘) ดังนั้น ในกรณีที่ความยาวของแบบสอบคงที่ วิธีคิดคะแนนวิธีใดที่ทำให้อัตราส่วนของผลบวกของค่าความแปรปรวนรายข้อ กับความแปรปรวนรวมทั้งฉบับมีค่าน้อย (เพราะความแปรปรวนทั้งฉบับมีค่ามากกว่า) ก็จะมีค่าความเที่ยงมากกว่าวิธีอื่นที่ทำให้เกิดค่าดังกล่าวมาก (เพราะความแปรปรวนทั้งฉบับมีค่าน้อย)

จากการศึกษาค่าความแปรปรวนที่ได้จากการคิดค่าน้ำหนักคะแนนวิธีต่างกัน ปรากฏผลว่า แบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง และแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง เมื่อให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) ทำให้คะแนนมีสัมประสิทธิ์ของการกระจายมากกว่าคะแนนที่คิดจากวิธีอื่น ๆ จึงน่าจะ เป็นสาเหตุที่ทำให้ความเที่ยงที่คิดจากคะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าสูงที่สุด [รายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๒๑ ภาคผนวก ข.]

แต่อย่างไรก็ตาม ค่าสัมประสิทธิ์การกระจายบอกถึงขนาดของการกระจายของค่าความแปรปรวนรวมทั้งหมดของแบบสอบทั้งฉบับเท่านั้น ไม่ได้บอกขนาดของการกระจายของความแปรปรวนรายข้อของแบบสอบ ดังนั้น ค่าดังกล่าวจึงเป็นเพียงดัชนีที่บอกขนาดเปรียบเทียบของค่าความเที่ยงได้อย่างหยاب ๆ เท่านั้น เพราะเป็นที่น่าสังเกตว่า แม้ว่าสัมประสิทธิ์ของการกระจายของคะแนนที่คิดจากวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_c) มีขนาดมากกว่าค่าสัมประสิทธิ์ของการกระจายที่ได้จากการคิดคะแนนวิธีประเพณีนิยม แต่ค่าความเที่ยงที่คิดจากคะแนนโดยวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_c) ก็มีค่าน้อยกว่าค่าความเที่ยงที่คิดจากคะแนนวิธีประเพณีนิยม เป็นต้น (ค่าความเที่ยงของแบบสอบอิงกลุ่ม ผู้วิจัยได้ตรวจสอบจากหลายแหล่ง เช่น จากการใช้โปรแกรม SPSSX จากการวิเคราะห์ข้อสอบวิธีประเพณีนิยม จากการวิเคราะห์ข้อสอบตามรูปแบบบราซซ์ และรูปแบบโลจิสติกส์ใช้พารามิเตอร์ ๓ ตัว และจากวิธีการคำนวณหาความเที่ยงแบบ Hoyt เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าความเที่ยงแต่ละวิธีให้ค่าใกล้เคียงกันมาก) ทั้งนี้เพราะเราไม่ทราบว่า ผลบวกของความแปรปรวนรายข้อจากการคิดคะแนนแต่ละวิธีมีขนาดเท่าใด

อนึ่ง ปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปก็คือ เหตุใดการให้คะแนนโดยวิธีอื่น โดยมากจึงทำให้แบบสอบถามมีความแปรปรวนมากกว่าการคิดคะแนนวิธีประเพณีนิยม ผู้วิจัยคิดว่าผลดังกล่าวเกิดจากคะแนนรายข้อที่คิดโดยวิธีอื่น ๆ นั้น มีขนาดแตกต่างกันมากกว่าคะแนนรายข้อที่คิดวิธีประเพณีนิยม ซึ่งมีเพียง ๐ และ ๑ กล่าวคือ โดยทฤษฎีแล้ว คำนวณน้ำหนักคะแนนที่คิดโดยวิธีใช้ค่าเคลต้า (Δ) มีพิสัยระหว่าง ๑ ถึง ๒๕ คะแนนที่คิดโดยวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_t) มีพิสัยระหว่าง ๓ ถึง ๒๓ คะแนนที่คิดโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีพิสัยระหว่าง .๐๐ ถึง ๑.๕ และคะแนนที่คิดโดยวิธีใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2) มีพิสัยระหว่าง .๐๐ ถึง ๑.๐๐ ดังนั้น ตามทฤษฎีแล้ว ความแปรปรวนของคะแนนที่คิดโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) โดยวิธีใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2) โดยวิธีใช้ค่าเคลต้า (Δ) โดยวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_t) และโดยวิธีประเพณีนิยม จะมีมากเป็นอันดับที่ ๑ ๒ ๓ ๔ และ ๕ ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้จากสัมประสิทธิ์ของการกระจายในตารางที่ ๒ ในทางปฏิบัติอันดับที่ตั้งกล่าวโดยมากสอดคล้องกับแนวคิดทางทฤษฎี ด้วยเหตุนี้คะแนนที่คิดโดยวิธีประเพณีนิยมจึงมีความแปรปรวนรวมน้อยกว่าคะแนนของวิธีอื่นโดยมาก ซึ่งดัชนีหยาบ ๆ อย่างหนึ่ง อาจสังเกตได้จากคะแนนรายข้อของการคิดคะแนนแต่ละวิธี ซึ่งมีสัมประสิทธิ์ของการกระจายของค่าน้ำหนักคะแนนมากกว่าการกระจายของคะแนนของวิธีประเพณีนิยม มากถึงประมาณ ๒๐-๖๓ เท่า [รายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๒๒ ภาคผนวก ข.] ดังนั้น เมื่อการคิดคะแนนแต่ละวิธีใช้คะแนนต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว จึงมีแนวโน้มที่จะทำให้ความแปรปรวนของข้อสอบรายข้อ หรือความแปรปรวนรวมมีขนาดมากกว่าค่าที่ได้จากการให้คะแนนวิธีประเพณีนิยม ส่วนค่าความเที่ยงของแบบสอบที่คำนวณจากคะแนนของวิธีต่าง ๆ ไม่มีลำดับที่สอดคล้องกับขนาดของค่าความแปรปรวน อาจเป็นเพราะค่าเหล่านี้เป็นเพียงดัชนีหยาบ ๆ เท่านั้น และคงทำให้อัตราส่วนของผลรวมของความแปรปรวนรายข้อ กับความแปรปรวนรวมแตกต่างกันไปจากลำดับเดิมได้

ข. คะแนนที่ได้จากวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) เป็นคะแนนที่ปรับเอาอิทธิพลของการเดาออกแล้ว

ตามทฤษฎีการวัดนั้น การคิดค่าความเที่ยงทั่วไปอาจคำนวณได้จากแนวคิดดังนี้
(Magnuson, ๑๙๖๖:๗๕)

$$r_{tt} = 1 - \sigma_e^2 / \sigma_t^2$$

จากสมการดังกล่าวนี้จะเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ค่าความเที่ยงของแบบสอบยิ่งกลุ่ม ขึ้นอยู่กับค่าความแปรปรวนทั้งหมดของแบบสอบ (σ_t^2) และค่าความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อน (σ_e^2) ดังนั้น ในกรณีที่แบบสอบที่ให้คะแนนแต่ละวิธีแล้ว มีค่าความแปรปรวนรวมทั้งหมดขนาดเท่า ๆ กัน แต่ค่าความเที่ยงมีขนาดแตกต่างกัน ย่อมแสดงว่า การให้คะแนนแต่ละวิธีก่อให้เกิดค่าความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อน (error variance; σ_e^2) แตกต่างกัน ถ้าการให้คะแนนวิธีใดก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนน้อยกว่า ย่อมจะมีค่าความเที่ยงมากกว่าวิธีที่ก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนมากกว่า และแหล่งที่ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการวัดที่สำคัญ ได้แก่ การบริหารการสอบ การคิดคะแนน และการเดา

สำหรับการให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ กันนั้น อาศัยของสอบแบบปรนัยฉบับเดียวกัน แต่การคิดคะแนนแตกต่างกัน ดังนั้น แหล่งความคลาดเคลื่อนในการวัดที่เกิดจากการบริหารการสอบ และการคิดคะแนน จึงเชื่อว่าจะมีความคล้ายคลึงกัน และมีขนาดไม่แตกต่างกัน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า การคิดคะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) นั้น เป็นการให้คะแนนที่ละเอียดมาก และคำนึงถึงการเดาด้วย คือ คิดค่าอำนาจจำแนก (a) ค่าความยากง่าย (p) และค่าการเดา (c) ของข้อสอบรายข้อ ดังนั้น คะแนนรายข้อเหล่านี้จะละเอียดมาก มีขนาดแตกต่างกันมาก และมีความคลาดเคลื่อนในการวัดน้อยกว่าการให้คะแนนโดยวิธีอื่นที่ไม่ได้คำนึงถึงความคลาดเคลื่อนในการวัดที่เกิดจากการเดาเลย นี่อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าสูงสุด ส่วนการให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าเตลต้า (Δ) และวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_t) อาจทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการวัด ซึ่งเกิดจากการเดามากกว่าการให้คะแนนโดยวิธีประเพณีนิยม และการให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2) นั้น คงทำให้ความคลาดเคลื่อนดังกล่าวมีมากเท่า ๆ กับการให้คะแนนวิธีประเพณีนิยม จึงทำให้มีค่าความเที่ยงขนาดเท่า ๆ กัน

อนึ่ง ผลการวิจัยเกี่ยวกับขนาดของค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนรายข้อต่างกัน มีค่าสูงกว่าค่าความเที่ยงที่ของคะแนนวิธีประเพณีนิยมนี้ ส่วนหนึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของนักวิจัยบางท่าน เช่น ผลการวิจัยของ Davis และ Fifer ในปี ๑๙๕๔ และของ Henderson ในปี ๑๙๗๐ (อ้างจาก Wang and Stanley, ๑๙๗๐:๖๙๒-๓) การวิจัยของ Patnaik และ Traub ในปี ๑๙๗๓ (Patnaik and Traub, ๑๙๗๓: ๒๘๑) การวิจัยของ Diamond และ Raffeld ในปี ๑๙๗๕ (Diamond, ๑๙๗๕:๑๒๔; Raffeld, ๑๙๗๕:๒๘๕) เป็นต้น กล่าวคือ ผลการวิจัยเหล่านี้พบว่า การให้คะแนนรายข้อด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น ใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ใช้ค่ามาตรวัดแบบ Guttman ใช้ค่ามาตรวัดจากวิธีการเปรียบเทียบรายคู่แบบ Thurstone และใช้ค่าคะแนนตามความเชื่อมั่นของการตอบ เป็นต้น ต่างก็ทำให้แบบสอบมีค่าความเที่ยงสูงกว่าค่าความเที่ยงที่คำนวณจากคะแนนวิธีประเพณีนิยม

สำหรับการวิจัยครั้งนี้พบว่า ถ้าต้องการให้แบบสอบที่ให้คะแนนวิธีประเพณีนิยมมีค่าความเที่ยงเพิ่มขึ้นจากเดิม จาก .๘๕๖ (ค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง) และ .๘๖๒ (ค่าความเที่ยงของแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง) เป็น .๘๘๒ และ .๘๘๙ (ค่าความเที่ยงจากการให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) ของแบบสอบทั้ง ๒ แบบ) แล้ว จะต้องเพิ่มความยาวของข้อสอบที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับข้อสอบที่มีอยู่อีกประมาณ ๑๓-๑๕ ข้อ (Gulliksen, ๑๙๕๐:๘๓) จึงอาจนับได้ว่า การให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) เป็นคะแนนรายข้อนั้น เป็นประโยชน์ต่อการทดสอบมาก เพราะทำให้ไม่ต้องสร้างข้อสอบเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๐.๓ เท่า ของความยาวของแบบสอบที่มีอยู่เดิม การที่เราสามารถลดจำนวนข้อสอบลงแล้ว ค่าความเที่ยงยิ่งเพิ่มขึ้นนี้ ในการพัฒนาแบบสอบนั้น แม้ว่าจะลดลงได้น้อยเพียงใดก็นับว่ามีประโยชน์และได้ผลคุ้มค่า (Lord, ๑๙๗๕:๑๐)

๓. ค่าความเที่ยงของแบบสอบอิงเกณฑ์ (ค่าดัชนีความเชื่อถือ)

การวิจัยครั้งนี้พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลขัดแย้งกับสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ ๓ กล่าวคือ สมมุติฐานกล่าวว่า ในกรณีการสอบอิงเกณฑ์ แบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้

ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าความเที่ยง (ค่าดัชนีความเชื่อถือ) สูงกว่าค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีอื่น ๆ ไม่ว่าแบบสอบนั้นจะมีโครงสร้างความรู้แบบใดก็ตาม แต่จากการวิจัยพบว่า ค่าความเที่ยงของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าโดยเฉลี่ยแล้วต่ำที่สุด ไม่ว่าจุดตัดจะอยู่ระหว่างร้อยละ ๐ ถึง ๑๐๐ หรือร้อยละ ๕๐ ถึง ๑๐๐ ก็ตาม และทั้งในกรณีแบบสอบไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง และแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง

การที่ผลเกิดขึ้นดังกล่าวแล้วข้างต้น อาจมีสาเหตุดังต่อไปนี้

ก. ความแปรปรวนของคะแนนมวลของสิ่งที่ยึดมีขนาดใหญ่ที่สุด

ปัจจัยที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อค่าความเที่ยง (ค่าดัชนีความเชื่อถือ) ของแบบสอบอิงเกณฑ์ มี ๒ อย่าง คือ ๑) ขนาดของความแปรปรวนของคะแนนมวลของสิ่งที่ยึด (universe score variance: $\sigma^2(p)$) และ ๒) ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามีขั้วเฉลี่ยเลขคณิตของประชากร (μ) กับคะแนนของจุดตัด (λ) (Brennan, ๑๙๘๐:๒๐๓) ซึ่งจะสังเกตเห็นได้จากสูตรต่อไปนี้

$$\Phi(\lambda) = \frac{\sigma^2(p) + (\mu - \lambda)^2}{\sigma^2(p) + (\mu - \lambda)^2 + \sigma^2(\Delta)}$$

การศึกษาค้างนี้ ได้คำนวณหาค่าความแปรปรวนของคะแนนมวลของสิ่งที่ยึด ($\sigma^2(p)$) ด้วย [โปรดดูตารางที่ ๓๑-๓๒ ภาคผนวก ข.] แต่เนื่องจากคะแนนของการคิดคะแนนแต่ละวิธีแตกต่างกัน จึงทำให้การเปรียบเทียบค่าดังกล่าวไม่ชัดเจน แต่จากการศึกษาค่าสัมประสิทธิ์การกระจายของคะแนน (ตารางที่ ๒๑) ทำให้ทราบได้ว่า คะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีการกระจายมากที่สุด ข้อมูลดังกล่าวนี้อาจเป็นปัจจัยเบื้องต้นที่ทำให้แบบสอบที่ให้คะแนนด้วยวิธีดังกล่าวมีแนวโน้มว่าจะมีค่าความเที่ยงน้อยที่สุด

ข. ความแตกต่างระหว่างมีชดิม เลขคณิตของประชากรกับคะแนนจุดตัดมีน้อย

การวิจัยครั้งนี้พบว่า ค่ามีชดิม เลขคณิตของประชากรโดยประมาณ (x_{pi}) ของแบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง และแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง มีอันดับที่ของค่ามีชดิม เลขคณิตของประชากรของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ ของแบบสอบทั้ง ๒ แบบเหมือนกัน และมีกระสวนของขนาดสอดคล้องกัน ค่ามีชดิม เลขคณิตของประชากรโดยประมาณของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) มีค่าต่ำที่สุด [รายละเอียดแสดงไว้ในตารางที่ ๓๕ ภาคผนวก ข.]

ดังนั้น เมื่อจุดตัดของคะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ มีค่าเท่ากัน แบบสอบที่มีการกระจายของคะแนนมวลของสิ่งที่มีขนาดใหญ่มากที่สุด แต่มีความแตกต่างระหว่างมีชดิม เลขคณิตของประชากรกับคะแนนจุดตัดน้อยที่สุด ก็น่าจะมีค่าความเที่ยง (ค่าดัชนีความ เชื่อถือ) น้อยที่สุดด้วย

อนึ่ง เป็นที่น่าสนใจ เกิดว่า เมื่อจุดตัดมีค่าระหว่างร้อยละ ๕๐ ถึง ๑๐๐ ค่าความเที่ยงของแบบสอบถึง เกณฑ์ ที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ (ตารางที่ ๑๐) มีลำดับที่ของขนาดเกือบจะตรงกันข้ามกับค่าความเที่ยงของแบบสอบถึงกลุ่ม (ตารางที่ ๖) ทุก ๆ ค่า

๔. ความคงที่ของอันดับที่ของคะแนน

ผลของการวิจัยครั้งนี้พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสอดคล้องกับ สมมุติฐานในการวิจัยข้อที่ ๔ ที่กล่าวว่า "การให้คะแนนต่างกันแต่ละวิธี ทำให้อันดับที่ของคะแนนการอ่าน เข้าใจความภาษาอังกฤษเปลี่ยนไป" กล่าวคือ ผลการวิจัยพบว่า การให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ ทำให้อันดับที่ของคะแนนคงที่ประมาณร้อยละ ๘๐ ถึง ๙๐ เท่านั้น ซึ่งแสดงว่า อันดับที่ของคะแนนจะแตกต่างจากอันดับที่เดิม เมื่อแบบสอบคิดค่าน้ำหนักคะแนนวิธีประเพณีนิยมประมาณร้อยละ ๑๐ ถึง ๒๐

การที่ผล เกิดขึ้นดังกล่าวข้างต้นคง เป็นเพราะว่า คะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีประเพณีนิยม กับวิธีอื่น ๆ สัมพันธ์กันอย่างไม่สมบูรณ์ เพราะแต่ละวิธีอาศัย

แนวคิดแตกต่างกัน เช่น การให้คะแนนวิธีประเพณีนิยม กำหนดให้คะแนนข้อที่ผู้สอบตอบถูก = ๑ คะแนน และให้คะแนนข้อที่ตอบผิด = ๐ คะแนน วิธีใช้ค่าเดลต้า (Δ) ให้คะแนนข้อที่ผู้สอบตอบถูกมีค่ามากหรือน้อย แล้วแต่ความยากง่ายของข้อสอบนั้น และให้คะแนนข้อที่ตอบผิด = ๐ คะแนน แต่วิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) ให้คะแนนข้อที่ผู้สอบตอบถูกมีค่ามากหรือน้อย แล้วแต่ความสัมพันธ์กันของค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (a) และค่าการเดา (c) ของข้อสอบว่าจะมีลักษณะอย่างไร เป็นต้น

ด้วยเหตุดังกล่าวแล้ว คะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนต่างกัน ย่อมมีอันดับที่ของคะแนนไม่สมบูรณ์ ดังนั้น ค่ายกกำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนวิธีประเพณีนิยม กับวิธีอื่น ๆ ซึ่งเป็นดัชนีแสดงความคงที่ของอันดับที่ของคะแนน จึงน้อยกว่า ๑.๐๐ แสดงว่า อันดับที่ของคะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไปจากลำดับที่ของคะแนนสอบที่ให้คะแนนวิธีประเพณีนิยม

๕. ความสัมพันธ์ของคะแนน

การวิจัยครั้งนี้พบว่า ความสัมพันธ์ของคะแนนสอบที่ให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ สอดคล้องกับสมมุติฐานในการวิจัยข้อที่ ๔ ที่กล่าวไว้ว่า "คะแนนที่ได้จากการให้คะแนนต่างกันแต่ละวิธี ต่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญ"

การที่ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมุติฐานดังกล่าวแล้ว อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

ก. การให้คะแนนข้อสอบบางวิธีมีพื้นฐานแนวคิดบางอย่างร่วมกัน

การให้คะแนนโดยวิธีต่าง ๆ อาจแบ่งออกได้เป็น ๓ พวก ตามแนวคิดที่แตกต่างกัน กล่าวคือ

ก. วิธีให้คะแนนโดยอาศัยค่าความยากง่ายของข้อสอบเป็นปัจจัยหนึ่ง ได้แก่ วิธีใช้ค่าเดลต้า (Δ) วิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_c) และวิธีให้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w)

ข. วิธีให้คะแนนโดยอาศัยค่าความสัมพันธ์ของข้อสอบกับสิ่งที่มีง
ทดสอบ ได้แก่ วิธีใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2)

ค. วิธีให้คะแนนโดยวิธีอาศัยความสำเร็จในการตอบข้อสอบแต่
ละข้อว่าประสบผลหรือไม่ ได้แก่ วิธีประเพณีนิยม

อนึ่ง เมื่อพิจารณาสูตรในการคำนวณหาคะแนนโดยวิธีต่าง ๆ ประกอบด้วย
(โปรดดูหน้า ๔-๑๐) จะสังเกตได้ว่า สูตรในการหาค่าเฉลี่ย (Δ) และสูตรในการหา
ค่าเบต้าแปลง (β_T) มีความสัมพันธ์กันมากที่สุด เพราะแต่ละวิธีต่างอาศัยค่าความยาก
ง่ายเพียงอย่างเดียวเป็นตัวประกอบที่สำคัญ จึงคาดว่าคะแนนของทั้ง ๒ วิธีนี้ จะมีความ
สัมพันธ์กันมากที่สุด แต่สูตรในการคำนวณหาค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) นั้น ใช้
ค่าพารามิเตอร์มากที่สุด ดังนั้น คะแนนรายข้อและคะแนนรวมจะแตกต่างกันไปจากคะแนน
ของวิธีอื่นมาก จึงคาดว่า จะมีความสัมพันธ์กับคะแนนของวิธีอื่นน้อย

ข. ผลวิจัยมีขนาดใหญ่

ผลวิจัยสำหรับการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน ๑,๘๗๒ คน มีผู้สอบแบบสอบที่
ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง จำนวน ๔๔๔ คน และมีผู้สอบแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและ
ภาพประกอบเรื่อง จำนวน ๔๑๘ คน การที่ผลวิจัยมีขนาดใหญ่จะทำให้คะแนนของแบบ
สอบที่ให้คะแนนต่างกันแต่ละวิธี มีการกระจายมากกว่าผลวิจัยขนาดเล็ก และเมื่อคะแนน
มีการกระจายมากขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนต่างวิธีกัน ก็ยังมีโอกาสที่จะมีความ
สัมพันธ์กันมากยิ่งขึ้น (McCall, ๑๙๗๐: ๑๒๗)

ค. คะแนนของบางวิธีมีขนาดใหญ่

คะแนนของการให้คะแนนบางวิธีมีขนาดใหญ่ เช่น วิธีใช้ค่าเฉลี่ย
(Δ) และวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_T) ดังนั้น คะแนนของวิธีเหล่านี้มีโอกาสที่จะกระจายมาก
จึงอาจมีผลทำให้สัมพันธ์กับคะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนวิธีอื่นได้สูงมาก (McCall, ๑๙๗๐:
๑๓๑)

ดังนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การที่คะแนนของแบบสอบที่ให้คะแนนต่างวิธีกัน มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันสูงอย่างมีนัยสำคัญ คงจะเกิดจากปัจจัยที่สำคัญทั้ง ๓ ประการ ดังกล่าวแล้ว ข้อค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Corey (อ้างจาก Wang and Stanley, ๑๙๗๐:๖๘๘) ที่พบว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนสอบที่ให้คะแนนวิธีประเพณีนิยม กับคะแนนที่ให้ตามน้ำหนักความสำคัญของสิ่งที่วัด มีค่าระหว่าง .๘๓๖ ถึง .๘๖๐ ซึ่งนับว่าสูงมาก และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Douglas Spencer (อ้างจาก Wang and Stanley, ๑๙๗๐:๖๘๘) ที่พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบของวิธีประเพณีนิยม กับคะแนนที่ให้โดยวิธีต่าง ๆ ๖ วิธี (ไม่ได้ระบุวิธีใดบ้าง) มีค่าระหว่าง .๘๕๐ ถึง .๘๕๑ ซึ่งนับว่าสูงมากเช่นเดียวกับผลการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งพบว่า ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างคะแนนที่ให้โดยวิธีต่าง ๆ มีค่าระหว่าง .๘๕๑ ถึง .๘๕๕

๖. อิทธิพลของโครงสร้างความรู้

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับอิทธิพลของโครงสร้างความรู้ สอดคล้องกับสมมุติฐานในการวิจัยข้อที่ ๖ บางประการ กล่าวคือ สมมุติฐานกล่าวไว้ว่า "โครงสร้างความรู้ที่เกิดจากชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง ที่มีคำศัพท์ที่มีความสำคัญต่อเรื่องที่อ่าน และความคุ้นเคยต่อเนื้อหาสาระของเรื่องที่อ่าน มีผลต่อความสามารถทั่วไปในการอ่าน เข้าใจความภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญ" แต่ผลการวิจัยพบว่า เฉพาะความคุ้นเคยเท่านั้นที่มีผลต่อการอ่าน เข้าใจความอย่างมีนัยสำคัญ

การที่ผลการวิจัยเกิดขึ้นดังกล่าวแล้ว อาจมีสาเหตุดังต่อไปนี้

ก. ผลของโครงสร้างความรู้ที่เกิดจากชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง

การที่โครงสร้างความรู้ที่เกิดจากชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง ไม่มีผลต่อความสามารถในการอ่าน เข้าใจความอย่างมีนัยสำคัญ อาจเป็นเพราะว่า

๑. เรื่องที่อ่านทั้ง ๒ เรื่อง ของแบบสอบทั้ง ๒ แบบ

มีคำศัพท์ที่มีความหมายสำคัญต่อเรื่องที่อ่าน (transparent words) คำศัพท์ที่มีลักษณะดังกล่าวสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดโครงสร้างความรู้เพื่อความเข้าใจต่อเรื่องที่อ่านในลักษณะ "เบื้องต่ำ-สู่-เบื้องสูง" (bottom-up processing) ได้ (Rumelhart, ๑๙๘๐:๔๑)

๒. เรื่องที่นำมาสอบได้ทำการทดสอบแล้วว่า มีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้สอบ

ดังนั้น ผู้สอบโดยมากคงไม่มีปัญหาด้านโครงสร้างและศัพท์ในเรื่องที่อ่าน จึงทำให้ชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่องมีความสำคัญน้อยมาก สำหรับการอ่านเข้าใจความ แสดงว่าคำศัพท์ที่มีความสำคัญต่อเรื่องที่อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดโครงสร้างความรู้ในการอ่านได้อย่างเพียงพอ โดยไม่ต้องอาศัยโครงสร้างความรู้จากชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่องช่วยในการเข้าใจความอีก ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Carrell (Carrell, ๑๙๘๓:๑๙๗) ผู้พบว่าชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่องไม่มีผลต่อความสามารถในการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา และมีความสามารถทางภาษาในระดับสูงกว่าระดับปานกลางเล็กน้อย

ข. ผลของโครงสร้างความรู้ที่เกิดจากความคุ้นเคยต่อเนื้อหาสาระของเรื่องที่อ่าน

การที่โครงสร้างความรู้ที่เกิดจากความคุ้นเคยต่อสาระของเรื่องที่อ่าน มีผลต่อความสามารถทั่วไปในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญ อาจเป็นเพราะว่า

๑. ความคุ้นเคยมีผลต่อความจำ และมีประโยชน์ต่อการตรวจสอบสาระของเรื่อง

ปกติแล้วคนสามารถจดจำสิ่งที่ตนเองคุ้นเคยมากกว่าได้มากกว่าสิ่งที่ตนคุ้นเคยน้อยกว่า หรือไม่คุ้นเคยเลย โครงสร้างความรู้ที่เกิดจากความคุ้นเคยทำหน้าที่ที่สำคัญอย่างหนึ่งในการอ่านเข้าใจความ คือ ทำหน้าที่ตรวจสอบสาระของเรื่องว่า

สอดคล้องกับสิ่งที่ได้รู้จักมาแล้วหรือไม่ เช่น ผู้อ่านที่ไม่คุ้นเคยหรือรู้จักขั้นตอนในการรับประทาน อาหารในภัตตาคารในต่างประเทศ จะมีปัญหาในการเข้าใจความหมายของข้อความที่เกี่ยวข้อง เช่น "Bill refused to leave a tip because the service was slow." เป็นต้น (Bransford and Others, ๑๙๘๔:๓๕) แต่สำหรับผู้ที่คุ้นเคยกับ สถานการณ์ดังกล่าวจะเข้าใจข้อความที่ยกมาข้างต้นได้ง่าย

๒. ความคุ้นเคยทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านได้รวดเร็ว

นอกจากโครงสร้างความรู้ที่เกิดจากความคุ้นเคย จะทำหน้าที่ตรวจสอบสาระของเรื่องทีอ่านแล้ว ยังทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านได้ รวดเร็วกว่าการอ่านสิ่งที่ไม่คุ้นเคย หรือคุ้นเคยน้อยกว่าด้วย (Bransford and Others, ๑๙๘๔:๓๕)

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Carrell (Carrell, ๑๙๘๔b:๑๐๓) และ Johnson (Johnson, ๑๙๘๒:๕๑๐) ที่พบว่า ผู้อ่านในระดับมหาวิทยาลัยที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษ ที่มีความสามารถในการอ่าน ระดับปานกลางสามารถอ่านเรื่องที่ตนเองคุ้นเคยได้เข้าใจมากกว่า และเรียงลำดับสาระ ของเรื่องได้ถูกต้องมากกว่าเรื่องที่ตนเองไม่คุ้นเคยเลย หรือคุ้นเคยน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญ

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างความคุ้นเคยต่อเรื่องทีอ่านกับความง่ายของเรื่อง

การวิจัยครั้งนี้พบว่า ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมุติฐานในการวิจัยข้อ ที่ ๓ ที่กล่าวว่า "ความคุ้นเคยต่อเรื่องทีอ่าน และความง่ายของเรื่อง มีความสัมพันธ์ กันอย่างมีนัยสำคัญ"

การที่ความคุ้นเคยต่อเรื่องทีอ่านสัมพันธ์กับความรู้สึกว่า เรื่องทีอ่านยาก หรือง่าย อาจเป็นเพราะว่า ความคุ้นเคยต่อเรื่องทีอ่านเป็นอิสระจากความซับซ้อนของโครงสร้างผิว (surface structure complexity) ถ้าผู้อ่านมีโครงสร้างความรู้ซึ่งเกิดจาก ความคุ้นเคยต่อเรื่องทีอ่าน สอดคล้องกับโครงสร้างความรู้ของผู้เขียนหรือของเรื่องทีอ่าน จะทำให้อ่านเรื่องนั้นได้เข้าใจง่ายขึ้น และจะรู้สึกว่างเรื่องนั้นง่าย แม้ว่าโครงสร้างผิวของ

เรื่องที่อ่านจะซับซ้อนมากเพียงใด แต่ถ้าหากโครงสร้างความรู้ของผู้อ่านซึ่งเกิดจากความคุ้นเคยต่อเรื่องที่อ่าน กับโครงสร้างความรู้ของผู้เขียน หรือโครงสร้างความรู้ของเรื่องที่อ่าน มีความแตกต่างกัน จะทำให้ผู้อ่านมีปัญหาในการอ่าน และรู้สึกว่าเรื่องนั้นยาก (Frederiksen, ๑๙๘๐ อ้างจาก C. Daungploy, ๑๙๘๒:๒๔)

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Carrell (Carrell, ๑๙๘๓:๑๙๖) ที่พบว่า ผู้อ่านในระดับมหาวิทยาลัยที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษ และมีความสามารถในการอ่านระดับสูงกว่าระดับปานกลางเล็กน้อย มักจะตอบว่าเรื่องที่ตนเองคุ้นเคยนั้นง่ายกว่าเรื่องที่ตนเองไม่คุ้นเคย ทั้ง ๆ ที่เรื่องดังกล่าวนั้นมีระดับความยากง่ายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ข้อเสนอแนะ

ก. เพื่อนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้

๑. ถ้าเป็นไปได้ การสอบอิงกลุ่มเพื่อวัดความสามารถทั่วไปในการอ่านเข้าใจความภาษาอังกฤษ แบบสอบควรให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่านำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) ซึ่งคำนวณได้จากผลการวิเคราะห์ข้อสอบด้วยรูปแบบโลจิสติกใช้พารามิเตอร์ ๓ ตัว เพราะเหตุผลต่อไปนี้

ก. ทำให้แบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่องมีค่าความตรงเชิงพยากรณ์สูงการให้คะแนนวิธีอื่น ๆ แม้ว่าทำให้แบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง มีค่าความตรงเชิงพยากรณ์ต่ำ แต่ก็ไม่ได้แตกต่างจากค่าความตรงที่คำนวณได้จากคะแนนของการให้คะแนนวิธีอื่น ๆ มากนัก

ข. ทำให้แบบสอบทั้ง ๒ แบบมีค่าความเที่ยงสูงกว่าค่าความเที่ยงที่คำนวณได้จากคะแนนของการให้คะแนนวิธีอื่น ๆ และสูงกว่าค่าความเที่ยงที่คำนวณจากคะแนนของวิธีประเพณีนิยมอย่างมีนัยสำคัญ ถ้าต้องการให้แบบสอบที่ให้คะแนนวิธีประเพณีนิยมมีค่าความเที่ยงสูงเท่ากับค่าความเที่ยงที่คำนวณจากคะแนนของวิธีใช้ค่านำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) จะต้องเพิ่มข้อสอบอีกจำนวนหนึ่ง เช่น ถ้ามีข้อสอบ ๕๐ ข้อ จะต้องเพิ่มขึ้นอีกประมาณ ๑๔ ข้อ หรือประมาณ ๐.๓๐ เท่าของจำนวนข้อสอบชุดเดิม เป็นต้น

ค. คะแนนรายข้อของข้อสอบของวิธีการให้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) เป็นค่าที่ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามกลุ่มตัวอย่างของการทดสอบ จึงมีประโยชน์ในการนำแบบสอบเดิมไปสอบกับกลุ่มตัวอย่างอื่น และใช้คะแนนรายข้อที่คำนวณไว้แล้วได้อีก

๒. ในกรณีที่ไม่สามารถคิดคะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) ควรให้โดยวิธีประเพณีนิยม เพราะการให้โดยวิธีอื่น ๆ เช่น วิธีใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2) วิธีใช้ค่าเคลตต้า (Δ) วิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_t) ทำให้แบบสอบมีค่าความเที่ยงต่ำกว่าค่าความเที่ยงที่คำนวณจากคะแนนโดยวิธีประเพณีนิยมอย่างมีนัยสำคัญ และวิธีต่าง ๆ เหล่านี้โดยมากทำให้แบบสอบมีค่าความตรงเชิงพยากรณ์สูงเท่า ๆ กับความตรงที่คำนวณจากคะแนนโดยวิธีประเพณีนิยม

๓. ในกรณีของการสอบอิงเกณฑ์ ควรให้คะแนนของแบบสอบโดยวิธีใช้ค่าเบต้าแปลง (β_t) เพราะโดยเฉลี่ยแล้วเมื่อจุดตัดมากกว่าร้อยละ ๕๐ คะแนนที่ให้โดยวิธีดังกล่าวมีค่าความเที่ยง (ค่าดัชนีความเชื่อถือ) สูงที่สุด ทั้งแบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง และแบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง แต่ถ้าหากว่าไม่สามารถให้คะแนนแบบสอบด้วยวิธีดังกล่าวได้ ก็อาจให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าเคลตต้า (Δ) หรือวิธีใช้ค่าผลบวกความแปรปรวนร่วม (h^2) ก็ได้ เพราะคะแนนจากวิธีเหล่านี้โดยมากทำให้แบบสอบมีค่าความเที่ยง (ค่าดัชนีความเชื่อถือ) สูงกว่าค่าความเที่ยง (ค่าดัชนีความเชื่อถือ) ที่คำนวณจากคะแนนของวิธีประเพณีนิยม แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ควรให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) สำหรับการสอบอิงเกณฑ์ เพราะวิธีนี้ทำให้แบบสอบมีค่าความเที่ยง (ค่าดัชนีความเชื่อถือ) ต่ำที่สุด ไม่ว่าจุดตัดของคะแนนสอบจะเป็นเท่าใดก็ตาม ยกเว้นเมื่อจุดตัดเท่ากับร้อยละ ๕๐ เท่านั้น

๔. ในกรณีการสอบคัดเลือก แบบสอบควรให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนนที่เหมาะสม (w) เพราะจะทำให้แบบสอบมีความเที่ยงสูงกว่าค่าความเที่ยงที่ได้จากการให้คะแนนวิธีอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ

๕. การเรียนการสอนภาษานั้น ควรอย่างยิ่งที่จะต้องมีการสอนนำให้ ผู้เรียนมีโครงสร้างความรู้ต่อสิ่งที่จะเรียนก่อนเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการสอนอ่าน การสอน การฟัง เข้าใจความ หรือการสอนเขียนก็ตาม เพราะโครงสร้างความรู้ที่เกิดจากความ ค้นเคยต่อเนื้อหาสาระของเรื่องที้อ่าน มีผลอย่างมีนัยสำคัญต่อการอ่านเข้าใจความ ดังนั้น โครงสร้างความรู้ดังกล่าวนี้มีส่วนทำให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่จะเรียนได้ดียิ่งขึ้นด้วย เช่น ผู้สอบอาจเล่าเรื่องย่อ ๆ ให้ผู้จะเรียนการอ่านเข้าใจความฟัง หรือสอนศัพท์บางคำที่จะก่อให้เกิดโครงสร้างความรู้ที่ถูกต้องได้ดีกว่าก่อนให้ผู้เรียนอ่านเอง เป็นต้น

ข. เพื่อการวิจัยต่อไป

๑. ควรทำการศึกษาว่า ในกรณีที่แบบสอบมีระดับความยากแตกต่างกัน และ/หรือมีอำนาจจำแนกแตกต่างกัน การให้คะแนนทั้ง ๕ วิธี ดังเช่นการศึกษาครั้งนี้ ทำให้แบบสอบมีค่าความตรงเชิงพยากรณ์ ค่าความเที่ยง และความคงที่ของคะแนนสอบ แตกต่างจากการให้คะแนนวิธีประเพณีนิยมมาน้อยเพียงใด

๒. ควรทำการศึกษาว่า เหตุใดการให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าน้ำหนักคะแนน ที่เหมาะสม (w) ทำให้แบบสอบที่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง มีค่าความตรงเชิงพยากรณ์ สูงที่สุด แต่ทำให้แบบสอบที่ไม่มีชื่อเรื่องและภาพประกอบเรื่อง มีค่าความตรงเชิงพยากรณ์ ต่ำที่สุด

๓. ควรทำการศึกษาว่า การให้คะแนนโดยวิธีใช้ค่าลำดับชั้นความเข้าใจ ในการอ่าน (reading comprehension hierarchies) ทำให้แบบสอบที่มีโครงสร้าง ความรู้ต่างกัน มีค่าความตรงเชิงพยากรณ์ ค่าความเที่ยง และความคงที่ของอันดับที่ของคะแนน ต่างจากค่าดังกล่าวนี้ที่คำนวณจากคะแนนที่ได้จากการให้คะแนนวิธีต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วหรือไม่

๔. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบการให้คะแนนรายข้อวิธีต่าง ๆ ว่า มีผลต่อค่าความเที่ยง ความตรง และอันดับที่ของคะแนนสอบของคะแนนปริเขต (domain score) ของสิ่งที่วัด ที่อาศัยแนวคิดของรูปแบบต่าง ๆ จากทฤษฎีความสามารถแฝงมาน้อยเพียงใด

๕. ควรทำการศึกษาค่าความตรงร่วมสมัยของแบบสอบที่ใช้ เป็นเครื่องมือสำหรับการวิจัยนี้ กับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย หรือคะแนนสอบเพื่อจัดชั้นเรียนของสถาบันภาษา เพื่อตรวจสอบว่า ค่าความตรงดังกล่าวจะมีขนาดมากน้อยเพียงใด ในกรณีที่ให้คะแนนรายข้อต่างกันทั้ง ๕ วิธี

๖. ควรทำการศึกษาอิทธิพลของโครงสร้างความรู้ชนิดอื่น ๆ เช่น คำศัพท์ที่มีความหมายสำคัญต่อเรื่องที่อ่าน คำศัพท์ที่ไม่มีความหมายสำคัญต่อเรื่องที่อ่าน ความซับซ้อนของโครงสร้างผิว และความซับซ้อนของโครงสร้างลึก เป็นต้น ว่ามีผลต่อการอ่านเข้าใจ ความ หรือการฟังเข้าใจความของผู้อ่าน และผู้ฟังที่มีความสามารถในระดับต่าง ๆ เป็นอย่างไร